

РЕШЕНИЕ

№ 3294

гр. София, 15.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 16.04.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **184** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. Х., гражданин на САЩ, действащ чрез процесуален представител адвокат П. Б., срещу Заповед № 8056/20.12.2018г., издадена от инспектор в 01 група, 01 сектор на отдел “Пътна полиция” (ОПП) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна и неспособна да породи целените правни последици, тъй като при издаването ѝ е нарушено правото на защита на лицето до степен на невъзможност да разбере какво е съдържанието на издадения административен акт поради неспазване принципа на езика по чл.14, ал.2 АПК. Твърди се също, че изложението на фактическите обстоятелства в заповедта е бланкетно. Според жалбоподателя, заповедта е издадена в нарушение на изискванията за форма, административнопроизводствените правила и материалния закон, в подкрепа на което се излагат подробни съображения. Иска се отмяна на процесната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Отвѣтникът – полицейски инспектор в 1-ва група, 1-ви сектор на Отдел „Пътна полиция“ СДВР – С. Р. се явява лично в съдебното заседание и оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 20.12.2018г., около 01.20 часа жалбоподателят П. Х., роден в САЩ на 04.04.1979г., с лична карта № АМ700684, управлявал в [населено място] лек автомобил марка „П.“ модел „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , по време на което на кръстовището на [улица]и [улица]I бил спрян за проверка от служители на отдел „Пътна полиция“ - СДВР. На жалбоподателя била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство с Алкотест Дрегер 7410 с № 0093. Извършената проба показала наличие на алкохол 0,75 промила. На лицето бил издаден талон за медицинско изследване № 0026270. Екземпляр от талона за изследване бил връчен на Х., което е удостоверено с подписа му, като на мястото, предвидено за становище на проверяваното лице относно посочения резултат от проверката, е подчертано „не приемам“. На жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 192242/20.12.2018 г., в който като нарушена разпоредба е посочен чл. 5, ал.3, т. 1 от ЗДвП. Заедно с това С. Р. – инспектор 01 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР е издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 8056/20.12.2018г., с която е разпоредено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на П. Х. с № 05344642/ S 88790811, за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 20.12.2018 г.

С НП № 18-4332-025435 от 2012.2018г. на П. Х. е наложено наказание глоба в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, областните дирекции на вътрешните работи и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП, а съгласно приложената по делото Заповед № 513з – 16187/26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Процесната заповед е издадена от инспектор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, поради което съдът приема, че ПАМ е наложена от компетентен орган.

Съдът не споделя доводите в жалбата, че административното производство е опорочено от съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че жалбоподателят не е български гражданин и издаването и връчването на заповедта е извършено, без да има осигурен преводач. Съгласно сочената като нарушена разпоредба на чл. 14, ал. 2 АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Видно от посочената разпоредба, преводач се назначава не на всеки чужд

гражданин, а само когато същият не владее български език. В случая, процесната заповед, както и АУАН, са подписани от адресата без отбелязване от негова страна, че не разбира написаното, че не владее български и че желае да му се назначи преводач. Напротив, от анализа на доказателствата по делото за съда се налага извод, че водачът е разбирал действията и актовете на контролните органи. Това се потвърждава и от обстоятелството, че в талона за изследване същият е отбелязал, че не приема резултатите от проверката, т.е. бил е наясно със смисъла и съдържанието на документа, който подписва, както и с процесуалните възможности, с които разполага. Следователно не може да се приеме, че подписалото се лице не е разбрало съдържанието на административния акт. От друга страна, факт е, че то е успяло своевременно да организира защитата си чрез обжалването на заповедта по съдебен ред, упълномощавайки адвокат, който да го представлява. При това положение следва да се приеме, че правото на защита на жалбоподателя не е нарушено и че не е налице твърдяното в жалбата съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

На следващо място, заповедта е издадена в предвидената от закона форма и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка.

По отношение твърденията в жалбата, че в заповедта не са посочени фактическите основания за издаването ѝ, това по принцип е вярно, но трайната съдебна практика допуска мотивите за издаването на административния акт да бъдат изложени и в друг акт. В случая такъв акт се явява връчения на жалбоподателя АУАН, на който процесната заповед се основава и към който тя препраща. В АУАН, ползващ се с презумптивна доказателствена сила съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, се съдържа ясно и конкретно описание на обстоятелствата, при които е извършена проверката и резултатите от нея, и именно в това се изразяват фактическите основания за налагане на принудителната мярка. С оглед изложените в АУАН фактически констатации, става ясно и за коя точно хипотеза на чл.171,т.1,б.„б“ от ЗДвП се налага принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 23.04.2018 г. е управлявал на 20.12.2018г. в [населено място] лек автомобил марка „П. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което е установено с техническо средство. Това се доказва по безспорен начин от приложените по делото доказателства – АУАН и талон

за медицинско изследване. Годността на техническото средство се потвърждава от приложеното по делото свидетелство за извършена на 21.08.2018г. периодична проверка със срок на валидност 6 месеца. Следователно, към 20.12.2018г. процесното техническо средство дрегер 7410+ с № ARSM0093 е било технически изправно.

Съдът констатира, че в заповедта не е указано за какъв точно срок се отнема свидетелството за управление, а е посочен само максималният такъв, но този пропуск на административният орган не опорочава заповедта до степен, налагаща отмяната ѝ, тъй като срокът за прилагане на мярката е установен в закона - до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, като въпросът за отговорността е предмет на образуваното административнонаказателно производство и на издаденото наказателно постановление.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на водача и останалите участници в движението.

В обобщение на изложеното, съдът намира, че оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изходът от делото, искането на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски следва да бъде оставено без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Х. срещу Заповед № 8056/20.12.2018г., издадена от инспектор в 01 група, 01 сектор на отдел “Пътна полиция” в Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: